

Mediafiguren proberen het podium: ‘Ik heb nog altijd een ei in mijn broek’

De bühne boomt! De Vlaamse theaterzalen en culturele centra worden dit najaar ingepalmd door opvallend veel solovoorstellingen van schermgezichten en andere zonevreemde vaklui. Waarom doen ze dat? Is er te weinig werk in televisie- of radioland? En wat zegt *het* over de smaak van de theaterbezoeker? We spraken met zes ervaringsdeskundigen.

Sofie Lemaire: ‘De hele nacht vogelen’

Ze heeft al een pak try-outs achter de rug, maar vanaf 20 november gaat *het* officieel van start: met *Sofie verzint het niet* waagt radio- en podcastmaker *Sofie Lemaire* (41) zich aan een voorstelling over “rare mensenplannen en -kantjes door de eeuwen heen”.

Je voelt je *het* comfortabelst in een donkere radiostudio, benadrukte je tijdens een recent gesprek. Hoe is dit avontuur op je pad gekomen?

Sofie Lemaire: “Stelselmatig. Jaren geleden werd ik eens uitgenodigd voor *De spreekbeurt*, een evenement met de tagline ‘Onnozele onderwerpen, serieuze sprekers’, voor een voorstelling van acht minuten. Dat was in coronatijd, dus ik dacht: ik vertel iets over de vele ellendige periodes uit de geschiedenis om *het* hele pandemiegebeuren een beetje te relativiseren – zo van: ça va wel, wat we nu meemaken. Ik vond *het* toen heel prettig om die verhalen te zoeken en teksten voor te bereiden.”

“*Niet* veel later vroegen de organisatoren van Nerdland Festival me om Wim Lybaert te interviewen op een podium. Een lezing van een uur, over planten in de moestuin, voor een tent van duizend man: een publiek dat enorm geboeid en aandachtig zat te luisteren.

“Na die twee ervaringen begon ik te denken: zo iets wil ik vaker proberen. En *het* onderwerp van *Sofie verzint het niet* was ook snel gevonden: ik hád al veel boeiende verhalen uit de minder bekende geschiedenis verzameld, daarmee was ik begonnen voor een panelprogramma dat ik een jaar of twaalf geleden voor Woestijnvis maakte: *Bloot en speren*.”

Hoe zou *het* komen dat zoveel radio- en tv-mensen bijna tegelijk de theaterplanken opzoeken?

Lemaire: “Geen idee. Maar ik ben lang genoeg aan de slag in de media om te weten dat bepaalde ideeën op een gegeven moment gewoon in de lucht lijken te hangen.”

“Wat misschien meespeelt, is dat velen *het* missen om met een grote groep tegelijk dingen te beleven. Vroeger was dat gangbaarder, zelfs als je gewoon thuiszat. Als je voor je tv had postgevat om een populair programma te bekijken, wist je: anderhalf miljoen Vlamingen volgen dit nu óók. Van dat soort collectieve belevingen kan ik enorm genieten.”

Hoe groot wordt de collectieve beleving van *Sofie verzint het niet*: hoeveel tickets zijn er op dit moment verkocht?

Lemaire: “Dat weet ik oprecht *niet*. Ik heb zelfs geen idee hoeveel tickets er verkocht kunnen worden, en zeker *niet* hoeveel er al de deur uit zijn.”

Wat verwacht je jezelf cadeau te kunnen doen met *het* extra inkomen dat je via *Sofie verzint het niet* tegemoet komt?

Lemaire: “Daar heb ik nog *niet* over nagedacht. Er horen natuurlijk inkomsten bij, maar dat is echt *niet* mijn focus of incentive.”

“Ik heb destijds podium gestudeerd: al sinds mijn 17de was *het* een droom om, in welke vorm ook, ooit eens in *het* theater te staan. Ik heb sindsdien véél dingen gedaan: radio, tv, podcasts, een boek – ik vind *het* leuk om te experimenteren met verschillende manieren om een verhaal te vertellen. En nu kom ik terug bij mijn oude liefde. Dat is wat me drijft: de vaststelling om op mijn 41ste nog eens die jeugdige opwindning bij een nieuwe job te voelen.”

“*Het* is, in combinatie met mijn job bij de VRT, veel werk. Ik ben moe, maar ik doe *het* zo graag dat dat me *niet* kan schelen. *Het* is als met een nieuw lief: ‘Wat maakt *het* uit als ik *niet* meer aan slaap toekom? We liggen de hele nacht te vogelen, dat is plezant genoeg.’“

De Morgen, 13.11.2025